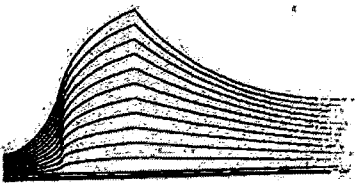

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2017/1390
Datum van uitspraak
1 juni 2017
Rolnummer
2016/AB/630

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00000867736-0001-0012-01-01-1

OCMW - opvang asielzoekers W.12.1.2007
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 8°, Ger. W.)

FEDERAAL AGENTSCHAP VOOR DE OPVANG VAN ASIELZOEKERS, met zetel te 1000
BRUSSEL, Kartuizersstraat 21, appellant, vertegenwoordigd door mr. WATTECAMPS A. loco
mr. DETHEUX Alain, advocaat te 1050 BRUSSEL, Mailstraat 13,

tegen

1. D
2. D handelend in hun eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen E en M, vertegenwoordigd
door mr. VANTIEGHEM Bart, advocaat te 9000 GENT, Hulstboomstraat 30, **waar zij keuze
van woonplaats doen.**

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op
tegenspraak op 1 mei 2016 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 15e
kamer (A.R. 15/3214/A-16/168/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 24 juni 2016,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare
terechtzitting van 4 mei 2017, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar

ministerie een mondeling advies heeft gegeven, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De familie D heeft op 7 oktober 2011 een asielaanvraag ingediend in België. Deze werd afgewezen in de loop van het jaar 2012 met een bevel om het grondgebied te verlaten. In het kader van de asielaanvraag werd de familie opgevangen door Fedasil in een opvangcentrum te Eupen. Alhoewel de asielaanvraag geweigerd werd heeft de familie nog geruime tijd kunnen verblijven in het opvangcentrum te Eupen op grond van artikel 7 van de wet van 12 januari 2007 met betrekking tot opvang van asielzoekers (verder de opvangwet).

Oorspronkelijk heeft Fedasil de verlenging van het verblijf toegestaan bij beslissing van 8 februari 2013, in toepassing van artikel 7, § 2, 6° van de opvangwet. Er was een aanvraag ingediend tot erkenning van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied (verder de vreemdelingenwet) en de geneesheer, aangesteld door Fedasil, oordeelde dat de familie D zich in een situatie bevond waarin er een medische onmogelijkheid was om het opvangcentrum te verlaten. Dit hield verband het feit dat de zoon M aan een ernstige autismespectrum stoornis leed.

Op 24 december 2013 werd door de familie D een nieuwe aanvraag ingediend. Deze aanvraag was gesteund op artikel 7, § 3 van de opvangwet. De familie D vermeldde dat de aanvraag, ingediend tot op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, als onontvankelijk was afgewezen, maar dat tegen deze beslissing beroep werd aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Volgens de familie D, vereiste de medische toestand van M dat de uitslag van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou afgewacht worden.

Over deze aanvraag werd door Fedasil slechts uitspraak gedaan op 30 oktober 2015, samen de uitspraak over de nieuwe aanvraag, wat inhield (cf. verder) dat het recht op materiële opvang tot die datum behouden werd.

2.

Op 12 oktober 2015 werd door de familie D een vierde aanvraag tot verlenging ingediend, die opnieuw steunde op artikel 7, § 3 van de wet.

Deze aanvraag werd geweigerd bij beslissing van 30 oktober 2015. Deze afwijzing steunde hierop dat er geen medische onmogelijkheid meer was om de opvangstructuur te verlaten. Tegen deze beslissing heeft de familie D bij verzoekschrift van 9 november 2015 een beroep aangetekend bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel.

Op 5 november 2015 werd een nieuw verzoek tot verlenging van materiële hulp ingediend. Een verlenging van de materiële hulp werd ditmaal gevraagd op basis van het feit dat een verzoekschrift was ingediend bij het ocmw Eupen op grond van artikel 57, § 2 van de wet van 8 juli 1976 tot erkenning van de onmogelijkheid van de ouders om in het onderhoud te voorzien van hun minderjarig kind, en op die basis een recht op opvang te krijgen in een Fedasil centrum op grond van artikel 60 van de opvangwet¹. Dit verzoekschrift werd afgewezen bij beslissing van 18 januari 2016, omdat het bewijs niet werd voorgelegd van het indienen van een dergelijke aanvraag. Tegen deze beslissing werd door de familie D beroep aangetekend op 21 januari 2016.

3.
Op 21 januari 2016 heeft de familie D opnieuw een aanvraag ingediend. Over deze aanvraag werd door Fedasil geen beslissing genomen, met als gevolg dat de familie C verder in de opvangstructuur kon verblijven.

4.
De familie C heeft diverse aanvragen ingediend om een machtiging te bekomen om verder op het Belgisch grondgebied te verblijven, zowel in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als van artikel 9ter van dezelfde wet.

Een aanvraag op grond van artikel 9bis werd op 3 november 2014 geweigerd, maar deze beslissing werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 juni 2016 vernietigd op basis van een gebrek aan motivering.

Op grond van artikel 9ter van de wet werden diverse aanvragen ingediend. Deze aanvragen werden in de regel als onontvankelijk afgewezen.

5.
Op 13 januari 2016 werd een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Bij beslissing van 29 juni 2016 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard, wat aan de familie D een preciaire verblijfstitel gaf die haar toeliet financiële steun aan te vragen bij het ocmw (zonder opname in een Fedasil centrum).

Op 26 juli 2016 betekende Fedasil daarop aan de familie D dat zij niet langer in het opvangcentrum kon blijven. Zij kreeg wel een termijn van twee maanden om haar vertrek te organiseren en een aanvraag om tussenkomst in te dienen bij het bevoegde ocmw.

¹ Uit de stukken neergelegd voor het hof blijkt dat er effectief een aanvraag werd ingediend bij het ocmw bij het ocmw Eupen, die op 12 november 2015 werd afgewezen, op grond van het feit dat de familie D nog in het opvangcentrum van Fedasil verbleef. Deze beslissing werd blijkbaar slechts betekend op 22 december 2015.

6.

Bij vonnis van 18 mei 2016, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 24 mei 2016, heeft de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel de beide vorderingen ontvankelijk en gegrond verklaard. De bestreden administratieve beslissingen van 30 oktober 2015 en 18 januari 2016 werden vernietigd. Fedasil werd veroordeeld tot verdere toekenning van materiële hulp aan de familie D in het opvangcentrum te Eupen, in afwachting van het tussen te komen vonnis van de arbeidsrechtbank te Eupen in de procedure ingeleid door de familie Diko tegen de beslissing van het ocmw.

7.

Bij verzoekschrift van 24 juni 2016 heeft Fedasil hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingediend binnen de maand na de kennisgeving van de bestreden beslissing en is dus naar de vorm ontvankelijk.

De familie D stelt echter dat het beroep ontoelaatbaar is bij gebrek aan belang. Ingevolge de houding van Fedasil en het vonnis van de eerste rechter is zij in feite in het opvangcentrum kunnen verblijven tot op het ogenblik van de behandeling van de zaak voor het arbeidshof. Dit kan niet ongedaan gemaakt worden, zodanig dat het hoger beroep geen belang heeft of zonder voorwerp wordt.

Het instellen van hoger beroep veronderstelt inderdaad, overeenkomstig artikel 17 van het Gerechtelijk Wetboek, dat ook van toepassing is op het instellen van een rechtsmiddel, dat de partij die een beroep instelt daarbij een belang heeft. Dit belang kan een materieel of een moreel belang zijn. Voor de ontvankelijkheid van het hoger beroep is aan het vereiste van het belang voldaan wanneer de partij door de eerste rechter in enig opzicht in het ongelijk werd gesteld (K. BROECKX, "Het recht op hoger beroep en het beginsel van de dubbele aanleg in het civiele geding", Maklu, 1995, p. 65; P. VAN LERSBERGHE, "Het belang voor het instellen van een ontvankelijk hoger beroep", *RABG*, 2006, 1383).

De eerste rechter heeft de bestreden beslissingen van Fedasil vernietigd omdat deze niet beantwoordden aan de verplichting van een voldoende motivering. Fedasil heeft er een voldoende moreel belang bij om deze beslissing aan te vechten, ook al leidt zij niet meer tot praktische consequenties omdat het vonnis van de eerste rechter, dat uitvoerbaar was, uitgevoerd werd en deze uitvoering op geen enkele wijze meer kan ongedaan maken.

BEOORDELING.

1.
Fedasil stelt in de eerste plaats dat de eerste rechter de beide door de familie D ingeleide procedures zonder voorwerp had moeten verklaren. Op 21 januari 2016 was immers een nieuwe aanvraag tot verlenging ingediend, waarover Fedasil nog geen beslissing genomen had. Zolang deze beslissing niet genomen was voorziet de wet dat het recht op materiële hulp verlengd wordt.

Fedasil betwist verder dat de eerste beslissing niet voldoende gemotiveerd zou geweest zijn. Het stelt dat de beslissing verwijst naar het advies van de arts aangesteld door Fedasil. Fedasil is gehouden dit advies te volgen. Het gaat aldus om een gebonden bevoegdheid. De motiveringsplicht is dan beperkter. Fedasil, dat niet betwist dat de zieke zoon van de familie niet onderzocht werd door de arts, stelt dat dit ook niet noodzakelijk was vermits de vastgestelde ziekte, autismespectrumstoornis (ASS) niet significant kan verbeteren. Fedasil stelt verder dat indien de rechter een beslissing vernietigt op basis van een motiveringsgebrek, hij zich in de plaats van het bestuur dient te stellen om een beslissing te nemen. Objectief was er geen voldoende reden om de toegekende verlenging te rechtvaardigen. Er waren onvoldoende medische elementen voorhanden en op het ogenblik van de eerste beslissing was er geen aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende. De omstandigheid dat er voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog een procedure hangende was met betrekking tot de aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet maakt geen voldoende rechtsgrond uit om het behoud in de instelling te verrechtvaardigen. De familie D kon zich evenmin beroepen op artikel 7, § 3 van de wet

Fedasil betwist ook dat de tweede beslissing niet voldoende gemotiveerd was. De verwijzing naar artikel 57, § 2 van de wet van 15 december 1980 steunde op een materiële vergissing die later rechtgezet werd. Aan Fedasil kan niet verweten worden niet zorgvuldig gehandeld te hebben. Ook de aanvrager tot opvang moet de nodige diligentie aan de dag leggen.

2.
De familie D vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis. Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing stelt zij dat deze wel degelijk onvoldoende gemotiveerd was. De familie verwijst daarbij naar de argumentatie die naar voor komt in de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing stelt de familie D dat Fedasil perfect op de hoogte was dat een aanvraag was ingediend bij het ocmw Eupen in het kader van artikel 57, § 2 van de wet van 8 juli 1976. De aanvraag werd ingediend door tussenkomst van de maatschappelijk assistenten van Fedasil, aan wie de raadsman van de familie D op 5 november 2015 een ontwerp van aanvraag had toegezonden.

3.

In de eerste plaats dient vastgesteld te worden dat, ingevolge de nieuwe beslissingen die genomen werden na het vonnis van de eerste rechter, de periode waarop de betwisting betrekking heeft dient beperkt te worden. Bij beslissing van 29 juni 2016 werd immers de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die werd ingediend op 13 januari 2016, ontvankelijk verklaard. Op basis daarvan werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een attest van immatriculatie afgeleverd dat aan de familie D een, zij het weliswaar precair, verblijfsrecht op het grondgebied verleende tot op het ogenblik dat over de aanvraag ten gronde was uitspraak gedaan. Vanaf dat ogenblik verbleef de familie D niet meer onwettelijk op het grondgebied in de zin van artikel 57, § 2 van de wet van 8 juli 1976 op de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, en kon zij dus aanspraak maken op een maatschappelijke dienstverlening. Vanaf dat ogenblik was ook de aanvraag, die vroeger aan het ocmw gericht was om de toestand van behoeftigheid te laten vaststellen, teneinde een opvang overeenkomstig artikel 60 van de opvangwet mogelijk te maken voor de kinderen, en het beroep daartegen zonder voorwerp.

Fedasil heeft terecht op 26 juli 2016 aan de familie D betekend dat zij verder een beroep moest doen op het ocmw Eupen, waarbij haar verder gedurende een overgangsperiode van twee maanden een materiele hulp werd toegekend, met het oog op de aanvraag bij het ocmw.

De betwiste periode beperkt zich aldus tot 26 juli 2016 (of tot 26 september 2016), zodanig dat het vonnis van de eerste rechter in ieder geval moet herzien worden in zoverre dit vonnis Fedasil veroordeelt tot het verlenen van materiële hulp in afwachting van het tussen te komen vonnis van de arbeidsrechtbank te Eupen.

4.

Overeenkomstig artikel 6 van de wet van 12 januari 2007 van de opvangwet wordt aan de personen die een asielaanvraag hebben ingediend een materiële hulp toegekend in een opvangcentrum vanaf de indiening van de asielaanvraag. Het recht op opvang is van kracht gedurende de hele asielprocedure. In het geval dat echter na afloop van de asielprocedure een negatieve beslissing genomen wordt, eindigt de materiële hulp wanneer de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals die betekend werd, verstreken is.

Artikel 7 van dezelfde wet voorziet echter een aantal hypothesen waarin het recht op opvang kan verlengd worden. Van belang in huidige betwisting zijn de mogelijkheden voorzien in artikel 7, § 2, 6° en art. 7, § 3 van de wet. Deze artikelen bepalen:

“§ 2. Het recht op materiële hulp kan verlengd worden, op met redenen omklede beslissing van het agentschap, wanneer de vreemdeling die verblijft in een opvangstructuur zich in een van de volgende situaties bevindt en hiertoe een aanvraag indient:

...

6 ° de vreemdeling van wie de asielprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief afgesloten zijn, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, en die om gestaafde medische redenen en steunend op een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980, zich in de onmogelijkheid bevindt om de opvangstructuur waar hij verblijft, te verlaten. In de in het eerste lid, 6°, beoogde hypothese moet de vreemdeling met een getuigschrift van een geneesheer dat ter ondersteuning van zijn aanvraag werd ingediend, staven dat hij zich bevindt in deze situatie van medische onmogelijkheid om de opvangstructuur te verlaten. Als het dit vereist acht, vraagt het Agentschap bijkomend medisch advies. Het Agentschap voert periodiek een controle uit van het voortbestaan van het motief van medische onmogelijkheid om de opvangstructuur te verlaten. De verlenging van het recht op de materiële hulp eindigt wanneer deze controle aantoont dat de medische onmogelijkheid niet langer bestaat, en, in ieder geval, op het ogenblik van de betekening van de beslissing betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf. De in huidige paragraaf beoogde aanvragen moeten, op straffe van onontvankelijkheid, worden ingediend alvorens de in artikel 6, § 1, derde lid, beoogde termijn verstrijkt. Zolang het Agentschap de in het eerste lid beoogde met redenen omklede beslissing niet betekend heeft aan de vreemdeling, die op basis van huidige paragraaf een aanvraag indiende, wordt het recht op de materiële hulp voorlopig verlengd.

....
§ 3. In bijzondere omstandigheden betreffende het respect voor de menselijke waardigheid kan het Agentschap afwijken van de voorwaarden die door huidige bepaling gesteld worden."

5.
Ten onrechte voert Fedasil aan dat de betwisting van de beslissingen van 30 oktober 2015 en 18 januari 2016 zonder voorwerp geworden was op het ogenblik dat de eerste rechter uitspraak deed, omdat er een nieuwe aanvraag was ingediend op 21 januari 2016, en over deze aanvraag niet onmiddellijk een beslissing genomen werd, zodat de familie D in feite over een opvang beschikte.

De ingestelde beroepen waren ongetwijfeld ontvankelijk, vermits zij geen rekening kon gehouden met de latere handelswijze van Fedasil om geen uitspraak te doen over de aanvraag van 21 januari 2016. De familie D had er belang bij om de procedure verder te zetten. Het risico was immers reëel dat, indien zij afstand deed van deze vorderingen, er een nieuwe afwijzende beslissing zou komen over de aanvraag van 21 januari 2016. Er mag in dit verband aangenomen worden dat Fedasil in feite het resultaat van de procedure voor de arbeidsrechtbank afwachtte, alvorens een beslissing te nemen over de nieuwe aanvraag.

6.
Terecht heeft de eerste rechter beslist dat de beslissing van 30 oktober 2015 onvoldoende gemotiveerd was. De beslissing beantwoordde niet aan de vereisten van een formele motivering overeenkomstig de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 op de formele

motivering van bestuurshandelingen, noch aan de verplichting, opgenomen in artikel 7, § 2, al. 1 van de opvangwet, die ook toepassing vindt op de aanvragen ingediend in het kader van artikel 7, § 3 van deze wet.

De aanvraag was ingediend op grond van artikel 7, § 3 en steunde dus op bijzondere omstandigheden betreffende het respect voor de menselijke waardigheid. De beslissing zelf steunt enkel op de medische (on) mogelijkheid om het opvangcentrum te verlaten. Daarbij wordt verwezen naar een advies van een door Fedasil aangezocht geneesheer. Zoals de eerste rechter vaststelde was dit advies - dat overigens op zijn beurt in het geheel niet gemotiveerd was - niet ondertekend door de arts die het zou opgesteld hebben. Het vermeldde zonder meer de naam van de drie geneesheren die aan de cel "medisch beheer" verbonden waren, zodat niet kan nagegaan worden of er effectief een onderzoek werd uitgevoerd, en door welke geneesheer. Deze onregelmatigheid wordt niet rechtgezet door het feit dat in graad van beroep het zelfde attest wordt voorgelegd, maar ditmaal voorzien van een stempel van één van de drie geneesheren. Niets laat toe na te gaan of dit attest werd ondertekend in het kader van het onderzoek van de aanvraag. Fedasil spreekt overigens niet tegen dat de zoon, die in Eupen verbleef, in feite niet onderzocht werd door één van de geneesheren. Het advies zou gegeven zijn op basis van het dossier, maar het blijkt niet uit het advies welke stukken onderzocht werden en in aanmerking genomen werden.

7.

De stelling van Fedasil dat het verplicht is het advies van de aangezochte geneesheer te volgen, en dat het derhalve gaat om een gebonden bevoegdheid, waarvoor de motiveringsplicht lager ligt, kan niet gevolgd worden. Indien Fedasil, zoals het stelt, het advies van de geneesheer waarop beroep gedaan moet volgen, dan neemt dit niet weg dat de beslissing in zijn geheel een beslissing is van Fedasil en dat de afdoende motivering dan moet blijken uit het "onderliggend" medisch advies. Indien de geneesheer, verbonden aan Fedasil, van oordeel is dat zijn beroepsgeheim hem niet toelaat dit medisch advies over te maken aan de administratieve diensten van Fedasil, dan kan het medisch advies onder gesloten omslag gevoegd worden bij de administratieve beslissing. Dit is ook de werkwijze van de Dienst voor Vreemdelingenzaken. Het is dan in feite het medisch advies waarvan nagegaan wordt, of het voldoende gemotiveerd is.

De stelling van Fedasil dat het niet noodzakelijk was dat de geneesheer het kind onderzocht omdat een autisme spectrumstoornis niet voor verandering vatbaar is, is niet in feite onderbouwd en illustreert integendeel dat de beslissing een onvoldoende feitelijke grondslag heeft. Bij de eerste beslissing van 8 februari 2013 werd immers uitdrukkelijk aanvaard dat het kind van de familie D zich in een toestand bevond die het niet toeliet de opvangstructuur te verlaten.

8.

Het is juist, zoals Fedasil stelt, dat indien de rechter vaststelt dat een beslissing nietig is wegens de schending van de formele motiveringsplicht, hij, na de beslissing vernietigd te hebben zich in de plaats dient te stellen van de administratieve overheid en het subjectieve recht, dat het feitelijk voorwerp uitmaakt van de vordering, slechts kan erkennen wanneer aan alle wettelijke voorwaarden voldaan is.

Fedasil verwijst daarbij blijkbaar naar de omstandigheid dat op het ogenblik van de aanvraag tot verlenging geen (nieuwe) aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet was ingediend, zodat niet aan de voorwaarden van artikel 7, § 2, al. 6 van de opvangwet voldaan was. De aanvraag steunde echter niet op artikel 7, § 2, al. 6 maar wel op art. 7, § 3.

Het hof is met de eerste rechter van oordeel dat voldoende aangetoond is dat aan de voorwaarde, bedoeld in artikel 7, § 3 "bijzondere omstandigheden betreffende het respect voor de menselijke waardigheid" in deze voldaan was. De aanvraag tot verlenging van het verblijf was oorspronkelijk voor een ruimere periode toegekend op basis van de erkenning van de belangrijke medische problematiek van de zoon. Uit de voorgelegde medische documenten blijkt dat deze problematiek zeker niet verbeterd was, maar eerder verergerd.

Overigens had het in praktijk geen zin dat de eerste rechter zich in de plaats zou stellen van Fedasil voor de beoordeling van de medische toestand van het kind - wat noodzakelijk een medische expertise zou verondersteld hebben - terwijl het kind, samen met zijn ouders, hangende de procedure voor de arbeidsrechtbank verder opgevangen bleef door Fedasil, en dit ook zonder dat dit door de rechter bevolen werd.

9.

De eerste rechter heeft ook terecht de tweede beslissing van Fedasil van 18 januari 2016 vernietigd. De aanvraag tot verlenging steunde ditmaal op het feit dat een aanvraag was ingediend bij het ocmw te Eupen, in het kader van de 57, § 2 van de wet van 8 juli 1976 en het Koninklijk Besluit van 24 juni 2004 tot bepaling van de voorwaarden en de modaliteiten voor het verlenen van materiële hulp aan een minderjarige vreemdeling, die met zijn ouders illegaal in het Rijk verblijft. Deze aanvraag moest er toe leiden dat, na de vaststelling door het ocmw van de staat van behoeftigheid van de ouders, Fedasil een opvang moest verlenen in het kader van artikel 60 van de opvangwet. Dat deze aanvraag effectief werd ingediend staat vast. Uit de stukken neergelegd voor het hof blijkt dat er effectief een aanvraag werd ingediend bij het ocmw Eupen, die op 12 november 2015 werd afgewezen, op grond van het feit dat de familie D nog in het opvangcentrum van Fedasil verbleef. Deze beslissing werd blijkbaar slechts betekend op 22 december 2015. De toelichting van de familie D dat Fedasil noodzakelijk op de hoogte moest zijn van het feit dat deze aanvraag effectief werd ingediend, omdat deze aanvraag werd neergelegd door tussenkomst aan de maatschappelijk assistent van het opvangcentrum, is op basis van de stukken van het dossier voldoende bewezen. In ieder geval vereiste een zorgvuldige behandeling van de aanvraag dat, wanneer Fedasil twijfelde over het feit of de aanvraag effectief werd ingediend, daarover bijkomende inlichtingen zouden opgevraagd zijn aan de familie D en zijn raadsman.

Ten gronde viel de situatie, zoals de eerste rechter terecht stelde, opnieuw duidelijk onder de toepassing van artikel 7, § 3 van de opvangwet. Het kon Fedasil niet ontgaan dat, normalerwijze de bij het ocmw ingediende aanvraag had moeten leiden tot een opname in het kader van artikel 60. Het zou een duidelijke miskenning zijn van het respect voor de menselijke waardigheid om de familie D. uit het opvangcentrum te verwijderen, terwijl in principe het recht op opvang in hetzelfde centrum op grond van een andere wettelijke bepaling zou moeten toegekend worden.

10.

Het vonnis van de eerste rechter dient derhalve bevestigd te worden, met dien verstande dat aan de verplichting tot verlenging van de materiële dienstverlening ten einde kwam ingevolge de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 29 juni 2016. De beslissing tot beëindiging van de opvang werd door Fedasil ter kennis gebracht op 26 juli 2016, waarbij aan de familie D. een termijn gelaten werd van twee maanden om een aanvraag in te dienen bij het ocmw en feitelijke steun te bekomen van het ocmw. De verplichting tot verlenging van de materiële opvang kwam aldus ten einde op 26 september 2016, onverminderd uiteraard het recht van Fedasil om een verdere verlenging toe te staan.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het mondeling advies van mevrouw N. Van den Brande, waarnemend advocaat-generaal, waarop geen replieken.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis, onder het enkele voorbehoud dat de verplichting tot verlenging van de materiële opvang een einde nam op 26 september 2016.

Veroordeelt, in overeenstemming met artikel 1017, al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, Fedasil tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van de familie D. op 174,94 €.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

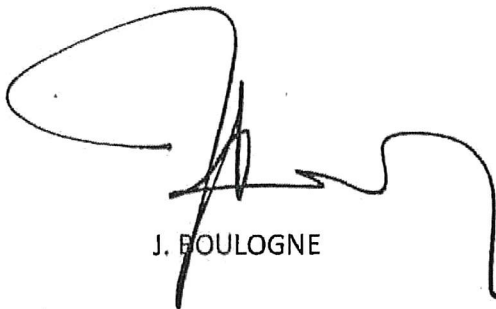
F. KENIS, raadsheer,
J. BOULOGNE, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
A. LEURS, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
bijgestaan door :
S. VAN DER HOEVEN, griffier.

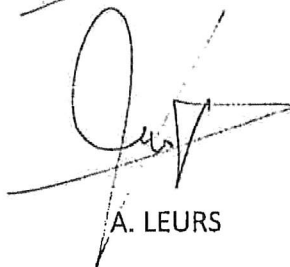
F. KENIS

S. VAN DER HOEVEN

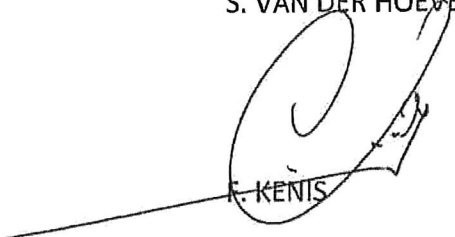
J. BOULOGNE

A. LEURS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 1 juni 2017 door:

F. KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
S. VAN DER HOEVEN, griffier.

F. KENIS

S. VAN DER HOEVEN

